

— istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu dokumentów przedłożonych przez EIM Business and Policy Research w ramach analizy zatytułowanej „Koszty i korzyści handlowców wynikające z akceptowania różnych metod płatności” (COMP/2009/D1/202).

2) W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 2 tiret pierwsze oraz art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ:

— instytucja ta nie wykazała, że spełnione zostały przesłanki określone w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001;

— dowody, na których oparła się Komisja nie są wiarygodne; oraz

— istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu dokumentów przedłożonych przez EIM.

Odwołanie wniesione w dniu 29 września 2011 r. przez Sandro Goziego od wyroku wydanego w dniu 20 lipca 2011 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-116/10 Gozi przeciwko Komisji

(Sprawa T-519/11 P)

(2011/C 347/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Sandro Gozi (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Passalacqua i G. Calcerano)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji dyrekcji generalnej do spraw zasobów ludzkich i bezpieczeństwa — dyrekcji D — HR.D.2/MB/dh Ares (2010) — Y96985 z dnia 6 sierpnia 2010 r.;

— ustalenie i stwierdzenie, że przysługuje mu prawo do zwrotu kosztów i w efekcie nakazanie zapłaty na jego rzecz kwoty 24480 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy decyzji, na mocy której Komisja odmówiła zwrotu kosztów w kwocie 24 480 EUR poniesionych przez wnoszącego odwołanie w ramach postępowania karnego we Włoszech.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi zarzut dotyczący faktu, że wydaje się, iż zaskarżony wyrok jest obarczony wadami prawnymi i pod pewnymi względami jego uzasadnienie jest wewnętrznie sprzeczne, ponieważ nie da się

go pogodzić z celami i brzmieniem art. 24 regulaminu pracowniczego. Ponadto wyrok jest sprzeczny z orzecznictwem, które zostało w nim przytoczone i z ustaleniami faktycznymi dotyczącymi przebiegu postępowania przed Komisją.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2011 r. — Igar Chemicals przeciwko ECHA

(Sprawa T-526/11)

(2011/C 347/74)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Igar Chemicals, SL (Rubí, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Fernández Vaissieres)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Orzeczenie, że skarga jest uzasadniona i dopuszczalna.

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w jakiej dotyczy wystawienia faktury z tytułu należności administracyjnych i anulowanie tej faktury.

— Obciążenie ECHA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) numer SME(2011) 0572 z dnia 3 sierpnia 2011 r. i w efekcie anulowania faktury za koszty administracyjne (faktura numer 10028302 z dnia 5 sierpnia 2011 r.).

W tym względzie należy przypomnieć, że skarżące przedsiębiorstwo dokonało w odpowiednim czasie rejestracji wstępnej różnych substancji, które zamierzało zarejestrować. Przed dokonaniem tych rejestracji błędnie uznano je za małe przedsiębiorstwo.

W czerwcu 2011 r. na podstawie art. 13 ust. 3 akapit 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 340/2008 w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie opłat i należności”), Agencja wezwała skarżącą do wykazania, że była uprawniona do ulgowej opłaty za rejestrację, którą od niej pobrano. Skarżąca odpowiedziała twierdząc, że jej wielkość odpowiadała wielkości średniego przedsiębiorstwa, którą to okoliczność sprostowano w systemie REACH-IT dobrowolnie i przed otrzymaniem wskazanego wezwania od ECHA.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji Europejskiej do oddelegowania na ECHA nakładania należności administracyjnych i braku kompetencji ECHA do wydania decyzji MB/29/2010 jej zarządu Agencji z dnia 12 listopada 2010 r. („on the classification of charges for which services are levied”).

— Strona skarżąca podnosi w tej kwestii, że ustanawiając w art. 13 ust. 4 rozporządzenia w sprawie opłat i należności, iż ECHA pobiera opłatę administracyjną odmienną od opłaty za rejestrację, która jest jedyną dozwoloną przez przepisy o utworzeniu ECHA, Komisja wykracza poza to, na co zezwalają te przepisy i że w tym zakresie art. 114 TFUE nie jest wystarczający, aby uzasadnić kompetencję Komisji lub ECHA.

2) Zarzut drugi dotyczący niezgodnej z prawem delegacji uprawnień określonej w art. 13 ust. 4 rozporządzenia w sprawie opłat i należności.

— Strona skarżąca podnosi w tym zakresie, że ponieważ ww. przepis pozostawia uznaniu ECHA ustalenie należności administracyjnej bez określenia jej celów, treści, zakresu i czasu trwania, art. 2 decyzji MB/29/2010 a w szczególności wykaz 1 do jej załącznika są niezgodne z prawem.

3) Zarzut trzeci dotyczący represyjnego charakteru decyzji MB/29/2010.

— Strona skarżąca podnosi w tej kwestii, że, mimo, iż zgodnie z art. 74 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ECHA, Agencja jest uprawniona do pobierania opłat za świadczone usługi zgodnie z art. 74 ust. 3 tego samego aktu, to opłaty i należności w połączeniu z innymi źródłami przychodów Agencji ustalane są w sposób pozwalający zapewnić, że są wystarczające do pokrycia kosztów świadczonych usług. Niemniej ryczałtowej opłaty administracyjnej w wysokości 14 500 EUR nie można uzasadnić przeprowadzeniem weryfikacji ECHA, gdyż ta kwota jest niewspółmiernie wysoka w porównaniu do świadczonych usług. Z drugiej strony te opłaty administracyjne mają w rzeczywistości charakter sankcji.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady pewności prawa.

— Skarżąca twierdzi w tym względzie, że system REACH-IT nie dostarczał przedsiębiorstwom wystarczających informacji, aby mogły poznać sankcje grożące im w związku z ciężącym na nich obowiązkiem sprawdzenia ich wielkości. Z drugiej strony Agencja nie uwzględniła braku umyślności skarżącej oraz dobrowolnego sprostowania popełnionego błędu.

5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności przy ustalaniu danych opłat administracyjnych.

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2011 r. — Belgia przeciwko Komisji

(Sprawa T-538/11)

(2011/C 347/75)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet i J. Halleux, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata L. Van den Hendego)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 lipca 2011 r. w sprawie pomocy państwa na finansowanie badań przesiewowych dotyczących pasażowlanych encefalopatii gąbczastych (TSE) u bydła wdrożonej przez Belgię (pomoc państwa C 44/08 (ex NN 45/04));

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE.

— Środki wdrożone przez Belgię nie przynoszą selektywnej korzyści rolnikom, rzeźnikom i innym podmiotom zajmującym się przetwarzaniem, transportem, sprzedażą lub wprowadzaniem do obrotu produktów pochodzących od bydła i podlegających obowiązkowym badaniom na obecność BSE zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami.

Skarga wniesiona w dniu 4 października 2011 r. — Melkveebedrijf Overenk i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-540/11)

(2011/C 347/76)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Melkveebedrijf Overenk B.V. (Sint Anthonis, Niderlandy), Maatschap Veehouderij Kwakernaak (Oosterwolde, Niderlandy), Mulders Agro VOF (Heerle, Niderlandy), Melkbedrijf Engelen V.O.F. (Grashoek, Niderlandy), Melkveebedrijf de Peel B.V. (Asten, Niderlandy) und M. Moonen (Nederweert, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. Mazel i A. van Beelen)

Strona pozwana: Komisja Europejska